

A woman with long dark hair is shown in silhouette, sitting on a dark ledge or wall. She is looking out over a body of water towards a bright sunset. The sky is a warm, golden-orange color, and the sun is low on the horizon, creating a strong lens flare effect. The overall mood is contemplative and serene.

PÍSKOVNA

Paulina
Šwist

Láska bývá slepá. Stejně jako spravedlnost.
Nedá se to však říct o pomstě.

PÍSKOVNA

Copyright © by Paulina Świst

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4914-0 (pdf)

PAULINA
ŠWIST

PÍSKOVNA

přeložil Martin Veselka

„Nesnáším songy o tom, jak je všechno krásný
a sluníčkový, není to růžová zem plná třpytek;
jaký je to se mnou, to víš, působíme na sebe tak
mocně, až nám pulz skáče, nedává to jen sex,
občas se vzpříčíš a pláčeš...“

polský rapper Sokół: *S tobou* (Z tobą)

Zrzce

Ty moc dobře víš, za co... :*

Świerklaniec

„Paulino!“

Jen neochotně jsem zvedla oči od monitoru počítače. Právě jsem dopisovala peprnou scénku. Hlavní hrdina sbalil ženu v jedné katovické hospodě, ona mu neustále odmlouvala, ale zároveň přemýšlela, jestli mu dá, nebo zůstane slušnou holkou. Bohužel jsem jí ten úkol neusnadnila. Vymyslela jsem takového chlapa, že její šance, aby neskončila v jeho bytě, a navíc ještě na kolenou, jsem odhadovala maximálně na dvacet procent. Teoreticky to sice záviselo na mně, protože oba jsem přece vytvořila já. V praxi si ale dělali, co chtěli, a já už je vůbec nemohla dostat pod kontrolu. Vlivem toho, kam děj spěje, jsem se červenala jako nezkušená puberťačka, dopíjela jsem třetí energiták a nenápadně pokušovala elektronku. Poslední, co jsem teď potřebovala, bylo, aby mě

někdo prudil. A je úplně fuk, že jsem zrovna v zaměstnání.

„Ehm?“ Podívala jsem se na svou šéfku a ani se nepokoušela skrýt své rozčilení.

„Co to tam tak vášnivě vyťukáváš?“ Začala zírat na můj monitor, takže jsem bleskově přepnula kartu na pracovní facebook.

„Píšu na facebook příspěvek o slavnostech v obci Świerklaniec,“ pronesla jsem supervážným tónem. „Neznáš nějakýho grafika, co by mi vyretušoval koňský lejno na cestě z fotek jezdeckýho průvodu? Nezdá se mi úplně vhodný to tam nechat a nevím, jestli by lidi uvěřili, pokud bych v popisku napsala, že to není lejno, ale už celosvětově proslulej leguán, co ho našla ta bába v Krakově na stromě.“

Počkala jsem, až přestane brečet smíchy. Bavit lidi bylo součástí mého továrního nastavení. I když teda aktuální doba moc nepřála tomu, abych se nějak zvlášt veselila...

„Jasně, zlato, to ti tak budu věřit.“ Šéfová si otřela oči usazené smíchy. „Takže ty tu píšeš post o konících, co procházejí vesnicí, což nikoho jinýho než nezletilý koňarčky a starý slintáky, co jsou na ně nadřžený, nezajímá, a tváříš se při tom, jako by tě před chvilkou požádal o ruku Marcin Dorociński... Tohle si zkoušej nabulíkovat někomu jinýmu.“

„Tak dobře, no, dělala jsem si svoje věci,“ kapitulovala jsem. „Ale všechno, co jsem měla naplánovaný na dnešek, a dokonce i na příští měsíc, už jsem vyřídila. A ty příspěvky na oficiální socky jsou tak strojený, že než zmáčknou enter, měla bych se nejdřív pořádně nalejt, abych pak vůbec s klidem usnula. Až se

jednou rozhodnu odsud odejít, tak konečně postnu něco podle svého gusta,“ pronesla jsem jednu ze svých konstantních výhrůžek.

Nepracovala jsem tu ještě ani půl roku a už mi začínalo hrbat. Tohle naprosto nebyla práce pro mě, ale neměla jsem jinou možnost. Vůbec žádnou.

„Takže: ‚U příležitosti blížících se vánočních svátků přejeme všem občanům naší obce, aby je nikdo nesral. Jo a nechlastejte moc, čus bus.‘, jo?“ otázala se Gražyna.

Potvůrka jedna, jak to, že už mě stačila tak dobře poznat?

„Zprávy by mi pak chodily až do konce života,“ usmála jsem se od ucha k uchu. „No dobře, ale ty ode mě teď určitě něco chceš, že?“

„Starostovi přijede za chvíli návštěva. Je potřeba donést jim tam kafe, sušenky a jiný blbosti. Ty z nás vypadáš nejlíp, takže tam půjdeš.“

„Krása byla vždycky moje prokletí.“ Obrátila jsem oči v sloup. „Ale už mám svůj věk, ať tam jde Natalia.“

Natka byla dvacetiletá blondýna. Pracovala na sekretariátu a ksichtík měla jako malovanej. Jen s obtížemi složila maturitu, přestože v roce dva tisíce dvacet jedna bylo nejnáročnějším úkolem na zkoušce dospělosti vybarvit dřevorubce na obrázku. Nikdo netuší, jaké triky a kouzla použila, ale dostala práci na úřadě. Jednou se mi svěřila, že jejím dalším cílem je stát se manželkou místního čtyřicetiletého frajírka, kterého se ještě žádné nepovedlo klofnout. Řekla jsem, že jí držím pěsti, ale snad by stálo za to poznat trochu svět, něco vystudovat a nepadat hned na kolena před stárnoucím králem dědiny jen proto,

že má ojetýho bavoráka, navíc ještě na plyn... Prohlásila, že tomu nerozumím, a já uznala, že má pravdu. Koneckonců je mi pětatřicet, nechystám se za nikoho vdávat a maturovala jsem sice s vyznamenáním, ale už tak dávno, že si nejsem jistá, jestli vůbec Natalia byla tenkrát na světě.

„Natalia nemůže jít, jelikož si starosta za prvý přeje tebe osobně a za druhý potřebuje někoho, kdo má mozek...“

„Aha, tak to jo. V tom případě Natka nepřichází v úvahu.“

Podívala jsem se prosklenou stěnou, která dělila mou kancelář od jejího boxu. Očima telátka hleděla na displej telefonu. Pak se začala různě ksichtit a střídavě špulit pusy a zatahovat tváře. Její obočí, které připomínalo dvě krvi nasáté pijavice nad očima, se vytvarovalo tak, že pak celá vypadala jako Oskar ze seriálu *Sezame, otevři se*. Nevím, proč se děti takhle kazej... Podle jejího domýšlivého výrazu jsem poznala, že právě chystala instafotku s nějakým zasraným filtrem, kulatýma brejlema nebo psíma ušima... Co tady do hajzlu dělám? Jak jsem se tu ocitla?

„Někoho, kdo má mozek? Na to, aby nosil kafe? To snad upad?“ vrátila jsem se k tématu.

Úvahy o tom, jak jsem se nachomýtla v místě centrálního velení a existenciálních strastí tohohle zapadákov, mi nemohly přinést nic pozitivního.

Grazynka působila, jako by v duchu počítala do desíti.

„Nemluv o něm takhle, co když to uslyší. Přijede nějaká delegace a jeden z jejích členů je...“ Teatrálně se odmlčela.

„Adam Maszyniok,“ dopověděla jsem rezignovaně.
„Přesně tak!“ usmála se triumfálně. „A s tím sta-
rym páprdou si dovedeš poradit jenom ty.“
Ztěžka jsem si povzdechla a vstala od stolu.

Glivice

„Marcine...“

„No?“

Podíval jsem se na Zofii Bojarskou, která se rozvalovala na lavici pro obhájce. Sytě zelená rouška jí zakrývala půlku obličeje. Byly vidět jen rozesmáté hnědé oči.

„Četl jsi nejnovější ‚covidovku‘¹?“

„Jo,“ odpověděl jsem bezmyšlenkovitě.

Covidová opatření jsem měl v malíku, na rozdíl od mé kámošky, která za svůj život přečetla pouze trestní zákoník. Ten uměla nazpaměť, ale jiné předpisy a vyhlášky ji ani v nejmenším nezajímaly. Byl jsem si jistý, že jejím klientům to vůbec, ale vůbec nevadí.

¹ Vládní vyhláška stanovující určitá omezení, nařízení a zá-
kazy vztahující se k aktuální pandemické situaci.

Sama se označovala jako advokátka gangsterů a její grázlové ji nade vši pochybnost zbožňovali. Bylo to prostě vidět. Měl jsem dojem, že pokud by se její život ubíral kapánek jiným směrem, stala by se jedním z nich. Zosia se otočila, sundala si roušku a krásně po slezsku hlesla potichoučku ke svému klientovi Ramsesovi, který seděl za plexisklem: „Tyto cypoviny fakt nepobiram.“

Vybuchl smíchy.

„Když znáš ty nový opatření, chytráku, tak mi řekni, jestli teď můžou mít otevřeno i cirkusy?“ Opět se na mě zadívala, spokojená s tím, že její klient působí docela pohodově, i když se objektivně vzato neměl proč radovat, jelikož mu hrozilo doživotí.

„Ne,“ odpověděl jsem jí.

„Tak co tu kurva děláme?“

Teď jsem pro změnu vybuchl smíchy já. Pohlédl jsem na soud a musel jsem uznat, že má pravdu. Dva přísedící spali, jeden soudce si hrál na telefonu a druhý znuděným hlasem předčítal výpověď takzvané šedesátky, tj. komplice, který se výměnou za anulování či zmírnění trestu stal v procesu malým korunním svědkem. Byl to chlap, který polsky nedovedl dát do kupy ani jednu správnou větu. Předčítaný text tedy dokládal, že prokurátor má solidní básnické střevo.

Soudce pohlédl na bonzáka.

„Trváte na své výpovědi?“

„Ech, teda jako, chm, jo, trvám,“ vykoktal ten pabl.

„To je ale zmrd. A s tou částí, kde padla zmínka o ‚harmonizaci působení‘ a ‚organizované struktuře‘

jako taky? Vsadím se o dva litry, že nemá šajn, co to vůbec ‚harmonizace‘ znamená. Určitě si myslí, že je to nějaký druh harmoniky.“

Poslední dvě věty Zoška vyřkla o fous hlasitěji. Soudce ji neslyšel, ale „šedesátka“ ano, protože se na nás zlostně zadíval. Zosia mu pod lavicí pro obhájce ukázala vztyčený prostředníček.

Nevěřičně jsem zavrtěl hlavou.

„Heleď, pomatuješ, že na začátku ten tulpas říkal něco úplně jinýho?“ řekla Zosia a dál se téměř válela na lavici ve své oblíbené pozici „serunato“.

Nic jiného dělat nemohla, „šedesátky“ odmítaly odpovídat na otázky advokátů, což z procesu učinilo silně jednostranné divadlo o dvou hercích: prokurátor a práškač.

„Ne, naskočil jsem až během procesu,“ odpověděl jsem bez přemýšlení.

Jakmile jsem ta slova vyřkl, došlo mi, že jsem si ukázkově naběhl.

„Jo? A na koho jsi skočil?“ Zosia neznala slitování. „Znám ji? Co je to za buchtu?“

„Zoško, jsem vyflusanej jako kůň po westernu, tak mi polib...“ Chtěl jsem ji trochu uklidnit, protože jsem si všiml, že jeden soudce na nás kouká jako učitel na malé parchanty. Měl jsem sto chutí vypláznout na něj jazyk. To, co dělala Zoška, bylo evidentně nakažlivé.

„Nic ti líbat nebudu, vole! Mám chlapa. V posteli je to démon a k tomu fizlovská hvězda. Musela bych upadnout na kebuli z desátýho patra, abych ho podvedla. Mimochodem, říkal mi nedávno, že ti sbalil klienta,“ řekla a já opět vyprskl smíchy.

„Sbalil, ale já ho vytáhnu. A chovej se slušně, seš v práci! Někdo s tebou chce mluvit.“ Koutkem oka jsem si všiml, že se její klient blíží k telefonu.

Świerklaniec

Vešla jsem do starostovy kanceláře a opatrně za sebou zavřela dveře. Přistoupila jsem ke stolu, posadila se na něj, zadívala se starostovi zpříma do očí a začala komíhat nohama jako pětiletá holčička.

„Zdar, starosto z boží milosti nám vládnoucí, vypadáš jako Million Dollar Man.“

Jako vždy byl perfektně oblečený, dobře učesaný, nažehlený a vyfintěný a mimoto nebetyčně pohledný.

„Pořád doufám, že někdy v budoucnu zmoudříš nebo dospěješ.“ Pokoušel se předstírat vážnost, ale cukající se koutek jeho úst naznačoval, že se mu to příliš nedaří.

„Žádný velký prašule bych na to teda nesázela,“ přiznala jsem otevřeně. „Co se děje, bráchanče? Proč mě vyrušuješ od mé megadůležitý práce ve prospěch naší malý venkovský komunity?“

„Jak tě znám, tak všechno, co jsem ti zadal na tenhle měsíc, už jsi stačila pořešit během ranního kafe a teď vysedáváš nad tou svojí pornodetektivkou.“

Můj rozzářený úsměv mu jako odpověď naprosto stačil.

„Chceš ten tyjáter hrát ještě dlouho? Proč nechceš, aby lidi věděli, že jsme příbuzný? Jsi na tohle místo kvalifikovaná až moc. Koneckonců sama to dobře víš... To, že jsem tě tu zaměstnal, není žádná protěke.“

Ztěžka jsem si povzdechla. Probírali jsme tohle téma víckrát než porážku AC Milán v Lize mistrů v roce dva tisíce pět.

„Hele, ty ses semka nastěhoval včera a nevíš, jak to tady chodí? Vždyť za chvíli poletí jedna keliška ke druhý a bude žvanit o tom, že papaláš zařídil někomu teplý místečko. Jakkoliv se teda do výběrka nikdo nepřihlásil, protože i v Biedronce za kasou platěj líp.“

„Tak proč jsi nešla makat tam?“ durdil se Wojtek.

„Protože tě miluju,“ odzbrojila jsem ho rázem. „A nemusím tu nosit pracovní zástěru. Nakonec už na vejšce jsem brigádničila v marketu Real a svoji kariéru jsem tam završila velkolepě.“

„To bylo tehdá, jak tě ten chlap sjel za to, že seš natvrdlá, protože jsi nevěděla, jakěj kód měly pantofle, a tys mu na to řekla, že se moc omlouváš a že to hnedka zjistíš. A pak jsi zavolala holce, co má ty kódy na starosti, a řeklas jí, přičemž ses tomu zákazníkovi dívala zpřima do očí, že potřebuješ zjistit kód na trapácký křusky, co by sis je neobula ani do chlíva a mohl by si je koupit jen nějakěj vypatlanej křupan, páč by se mu skvěle hodily k bílej ponožkám?“

Musela jsem se pousmát, když jsem si vzpomněla na své bouřlivé mládí.

„Přesně tak, namouduši.“

Wojtek se hlasitě rozesmál.

„Dyť já tě taky miluju. Což ale nic nemění na tom, že si o tebe furt dělám starost. To, co se stalo v poslední době, dokládá, jak je pro tebe těžký ubránit se opravdovým zkurvysynům...“ dodal a jeho výraz najednou zvážněl.

„Byla jsem naivní.“ Rozhodla jsem se být jednou provždy upřímná. „Už se to nebude opakovat.“

„Tohle říkáš, co tě znám. A je to furt stejný. Vždycky je možný využít tě jen jediným způsobem... Když někdo začne předstírat, jak je dobrák, jak je mu něco líto a že to všechno vlastně bylo omylem.“

„Dost,“ požádala jsem ho, protože už jsem se k tomu nechtěla vracet.

Wojtek mi to ale usnadnit nehodlal.

„Přišel jsem na to už v dětství a neustále jsem toho využíval...“

Přesto jsem se nedokázala nerozpoznat, když jsem si vzpomněla na naše dětství. Vyrostli jsme spolu, protože mě rodiče posílali na prázdniny k babičce. K babičce, to znamená k jezeru Chechlo. A tam mě ku obrazu svému a podle svých představ formoval můj o pět let starší bratranec, tedy Wojtek.

„Já si to pamatuju! Byls prokletí mého dětství, ale teď seš potěšení mého stáří.“ Zatvářila jsem se vznešeně. „Vzpomínáš, jak jsi mě přemluvil, že si zahraju kostky, protože jsi zrovna potřeboval cash, abys mohl jet na dýzu? Rozhodl ses, že si ho vybereš z mého prasátka, ale bylo ti trapný to šlohnout, a tak

jsi mi navrhl, že si o ty prachy zahrajem, i když jsem neznala pravidla.“

„A pak jsem ti řekl, že lidi, co nesplácejí své dluhy z hazardu, nemají žádnou čest, takže jsi mi bez jakýchkoliv protestování dala svých jediných padesát zlotých, co sis našetřila z dáreků od babičky!“ Svalil se na křeslo. „A právě o tom tu kurva mluví!“

„Co tím myslíš? Vždyť jako hajzl ses tenkrát zachoval ty!“

Usmála jsem se a vycenila zuby.

„Bylo mi sedmnáct.“ Usmál se i on. „A tobě dvanáct... Ale teď už seš údajně kapánek starší.“

„To jsou jen pomluvy.“ Zvážněla jsem. „Pevně doufám, že už to dlouho nepotrvá... Vyhrabu se z toho. A jakmile získám zpátky, co mi patří, tak odsud zmizím někam do prdele...“ Nikdy jsem se nevzdávala bez boje. To prostě nepřipadalo v úvahu.

„Paulo,“ řekl Wojtek a rukou mě pohladil ve vlasech. „Vždycky jednáš srdcem. Nemyslíš, co bude, a pak to dopadá jako teďka. Proč ses pro takovej případ nějak nepojistila?“

„Protože jsem neudělala nic špatnýho.“ Pokrčila jsem rameny. Sama jsem si, a mnohokrát, tuto otázku kladla...

„Kdybych byla mafoš, tak bych určitě měla někde zašitou igelitku a v ní milion zlotých, ale fakt jsem netušila, že žijem v Severní Koreji, a ne v demokratickým právním státě, takže jsem své peníze měla normálně na účtu. Na účtu, ze kterýho jsem poctivě platila daně...“

„To, co ti udělali, je děsivý,“ neskrýval Wojtek své konsternování.

„No jo, ale co nadělám... Poučte se z mého případu.“
Jenom s takovým přístupem se mi dařilo nezbláznit se. „Kdybych věděla, že spadnu, tak si lehnu...“

Vyprskl smíchy.

„Budeš mi chybět, až se vrátíš zpátky k vám.“

„Nebuď sentimentální.“ Usmála jsem se ze široka.
„Povídej, co se děje.“

„Za chvíli sem dorazí delegace. Spořádaný lidi z komunální politiky, fajn hoši, no a on... tichej bonzák, samolibej intrikán bez vzdělání, z boží milosti vladař Bykowa jménem Adam Maszyniok.“ Jenom v mé společnosti si Wojtek dovolil říkat, co si opravdu myslí. Před ostatními lidmi vždy vystupoval jako čistokrevný politik. „Určitě něco chystá. Zjisti mi, odkud zaútočí, abych se mohl náležitě připravit.“

„Yes, sir!“ Seskočila jsem z pracovního stolu a zasalutovala. „Až budeš rozdávat prémie, pamatuj na to, co pro tebe dělám.“

Mrknul na mě.

„Dostaneš pět set zlotých, tak jako všichni.“

„Bomba. Koupím si za to malej domek za městem.“

Glivice

„Zoško.“

Uslyšel jsem Ramsesův hlas, i když se bavili pomocí telefonní linky spojující sekci obhájců a obžalovaných. Advokátní tajemství bylo v takové situaci naprostá fikce.

„Ano, Piotře?“

Měl jsem podezření, že si tykali, ale jen mezi čtyřma očima. Jí by to určitě bylo u prdele, to zdání se víc snažil zachovat on. Bylo to nesmírně zajímavé.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se zvědavě.

„Myslím, že je to cirkus,“ pronesla Zosia blazeovaně. „Lituju, že jsem si nepřinesla paruku, barevnej kostým, červenej nos a klaunský boty.“

Začal se smát a po chvílce s jistým uznáním dodal:

„Ty nikdy neklepeš, dveře otvíráš beranidlem.“
Mrknul na ni.

„Sokół a Andrzej Zaucha, song *Omyl*,“ uhodla na první pokus.

„Jak si člověk vybuduje takovej vztah s klientem, aby se s ním pak dorozumíval pomocí písňových textů?“ zeptal jsem se, když odložila sluchátko.

„Prostě ho miluju! Jinak bych ho nedovedla tak vášnivě hájit. Samozřejmě ho miluju jenom platonicky, jako bráchu nebo tátu. On je vlastně jen o šest roků starší, takže spíš jako bráchu. Proto ten můj pečlivý výběr klientů. Tohohle prasopsa,“ řekla a ukázala na zpocenou „šedesátku“, „bych nevzala ani za milion doláčů.“

Kdyby tuhle hlášku pronesl kdokoliv jiný, z plna hrdla bych se mu vysmál. Ale jí jsem to vážně věřil. Byla natolik švihlá, že by toho skutečně byla schopná.

„Poslyš, Zoško, mám takovej problém. Můj klient začal kšeftovat s jistým Lucjanem Złockým... Jenomže mně tu něco nesedí... Musím se s někým poradit. Ta věc mě silně znepokojuje a dneska večer mám ve spojitosti s ní schůzku. Vlastně spíš raut.“

„Jak vypadá ten Lucjan?“ Zosia se na mě pozorně zadívala. Po její veselosti už nebylo ani památky.

„Tvůj typ. Jako z Armaniho reklamy. Vysokej brunet, božsky oblečenej, sebejistej jako sviňa,“ popsal jsem upřímně.

„Takže podobnej jak ty,“ vysekla mi bezděky kompliment, ale v jejím výrazu jsem viděl, že jí to vůbec nedošlo. Fungovala jako automat, takže to byla nejspíš vážná věc. Vyndala z kabelky telefon, chvíličku googlovala a ukázala mi fotku nějakého volejbalisty. Neznal jsem ho, ale pod snímkem bylo jeho jméno, Matt Anderson.

„Vypadá takhle? Jako ,Matt příliš hezkej pro tenhle svět?“

A do hajzlu, vážně vypadal jako on. Pokýval jsem hlavou.

„Marcine, ty vole, toho svýho klienta od toho musíš odradit,“ řekla Zosia a zbledla.

No jasně! Já věděl, koho se optat. Někoho, kdo zná půlku všech mafošů ve Slezsku. A druhou půlku nezná jen proto, že jsou buďto v prdeli, anebo na ni neměli dost prachů.

„Myslíš, že můžou bejt problémy?“ Zadíval jsem se na ni s obavami.

„Říkám to jen tobě, protože ti věřím jako vlastní mámě. Problémy bejt nikoliv můžou, ale jistojistě budou. Slyšels už někdy o Lucovi? Možná to totiž bude von.“

A kurva!